



Getuigenis 3

Seksueel misbruik ervaar ik als een wond die je als kind is toegebracht en waarvan het litteken altijd gevoelig zal blijven.

Het begrip 'sexueel MISbruik' impliceert dat er ook zo iets bestaat als 'sexueel GEbruik', waarbij men duidt op een gelijkwaardige relatie tussen partners.

Bij een verhouding tussen volwassenen en kinderen is nooit sprake van een gelijkwaardige verhouding. Kennis, ervaring, inzicht hebben kinderen niet omdat zij kind zijn en nog niet zo lang op deze wereld rondlopen. Naarmate zij ouder worden leren kinderen de dingen die passen bij hun ontwikkelingsfase en ouderen helpen daarbij.

Als volwassenen de sexuele component inzetten ter meerdere eer en glorie van zichzelf, gaat het om sexueel MISbruik. Daarvoor bestaat geen enkel excuus, hoe goed ze het ook weten te verpakken, hoe slim ook ze van de omstandigheden gebruik weten te maken.

En dat wist de man die mij gedurende 10 jaar op een subtiele manier heeft misbruikt. Zijn naam: Lode of Louis Verhaegen, toentertijd woonachtig en werkzaam in Duffel als aalmoezenier op de afdeling psychiatrische zorg van de zusters Norbertinessen.

Zo maakte hij gebruik van de omstandigheid dat hij priester was, in de ogen van mijn beide redelijk streng katholiek opgevoede ouders een serieus beroep, wat zeg ik, een roeping, dus met een hoog aanzien. Het was altijd meneer aalmoezenier voor en na, immers een afgezant van God!

Hij had ook al snel in de gaten dat ik kwetsbaar was. Zo kon ik bijvoorbeeld goed leren, maar praktisch gezien deed ik op school niet écht mee, want ik was niet stoer, vocht nooit, werd bij teamsporten altijd als laatste gekozen.

Hij had ook in de gaten dat mijn ouderlijk huis niet echt een warm nest was. De emotionele zorgzaamheid van mijn moeder bestond eruit dat je 'je tranen maar voor later moest bewaren' en dat als je viel ze zo maar kon roepen 'kom maar hier, dan raap ik je wel op'. Mijn vader werkte hard en niet altijd met veel succes, waardoor hij vaak overspannen thuis was. Daarnaast of daardoor was hij vaak licht ontvlambaar met een aantal keren ongerichte razernij waarvan ik het slachtoffer was, als gevolg.

Tot slot wist 'd'n aalmoezenier' ook wel dat alles wat zweemde naar sexualiteit nooit benoemd zou worden in huize Louwers. De sexuele voorlichting die ik heb gehad bestond er uit dat, toen ik 19 was en



met een vriendin naar Alkmaar ging en er zou blijven slapen, mijn moeder mij toevoegde ‘ en je weet toch wel dat het een meisje is hè?’

‘D’n aalmoezenier’ wist het ook goed te verpakken. Allereerst had hij een megagroot huis en een dito tuin, waarin het als kind heerlijk spelen was. Hij had altijd wel wat nieuws om mee te spelen: dan was er een fiets, dan was een kamer opgeknapt die ik erna mocht ‘inrichten’, dan had ie een luchtbuks gekocht om er bijvoorbeeld kapotte lampen mee aan gruzelementen te schieten, of er was een walkie-talkie, noem maar op. En dan (als ik alle verhalen over sexueel misbruik lees is het klassiek) waren er de kado’s. Zorgde hij er in zijn huis dus al voor dat er steeds nieuwe dingen waren, daarnaast kreeg ik ook nog vele kado’s voor thuis bij mijn ouders in Valkenswaard en later Waalre waar ik woonde. Taperecorder, pick-up, boxen, versterker, radio, en een complete modelspoorbaan vielen mij onder andere ten deel. Het verbaasde me elke keer weer dat hij me met kado’s wist te verrassen. Tot ik er in de laatste weken van zijn leven achter kwam, dat hij tussen de bedden waarin een andere jongen en ik sliepen, een microfoon had aangebracht.....

Deze ontluisterende ontdekking paste in een voor mij toch al verwarrende periode. Ik was 17 en ik merkte dat ik meisjes zo leuk begon te vinden dat ik zelfs verliefd was op een meisje dat aan de overkant van de straat woonde in het dorp waar ik woonde. In mijn hoofd was ik veel bij haar, maar in de praktijk was ik in Duffel met hele andere dingen bezig. Het verwarrende was ook dat ‘d’n aalmoezenier’ had voorgesteld om samen naar de slagvelden in Normandië te gaan. Hoewel ik van mezelf weet dat ik uitstapjes en dingen bezichtigen leuk vind, was er iets in me dat zich tegen dit plan verzette. Misschien was het wel het feit dat ik niet met hem samen gezien wilde worden in een hotel waar we samen in één bed zouden slapen, zoals hij al eerder een hotelkamer had besteld toen we een tijd ervoor samen een paar dagen naar Diekirch in Luxemburg waren geweest.

Ook de verpakking met betrekking tot de sexuele handelingen was in orde..... met andere woorden, hij wist de situatie zo te ensceneren dat het voor ons een normale gang van zaken leek. Het zorgde ervoor dat hij ons niet hoefde te dwingen om bepaalde activiteiten te verrichten zoals bijvoorbeeld het maken van filmopnamen.

Ik had geen referentiekader in relatie tot sexualiteit en zoiets met mijn ouders of wie dan ook bespreken was niet aan de orde, en nogmaals, dat wist hij als geen ander. Hij heeft slechts één keer terloops gezegd dat het beter was als mijn ouders niet zouden weten wat wij deden. Juist omdat er geen dreiging van zijn voorstel uitging, was het voor mij makkelijk het er niet met mijn ouders over te willen hebben.

Of mijn ouders dan geen vermoeden hadden of het zelfs toch wisten? Jawel, mijn moeder wist het, het is haar verteld, maar degene die het vertelde kreeg een draai om haar oren, want het was niet waar.....

Ik ga overigens niet in op wat die handelingen waren, behalve dat er in fysieke zin geen sprake is geweest van verkrachting, maar wel in juridische zin, zo is mij later verteld, toen ik aangifte heb gedaan.



Deze periode waarin iemand voor zijn eigen genot misbruik heeft gemaakt van zijn machtspositie en mij voor de rest van mijn leven heeft beschadigd, heeft van mijn 7e tot mijn 17e geduurd. Er kwam een abrupt einde aan toen hij voor mijn ogen overleed: een aneurisma.

Nu, ruim 40 jaar nadat dit is gebeurd, word ik nog steeds geconfronteerd met de gevolgen. De hoop dat ik er vanaf zal komen heb ik opgegeven, daarvoor is het litteken te gevoelig.

De mens leeft zijn leven zoals het is gegaan. Je kunt nooit zeggen hoe het anders was gegaan als gebeurtenissen niet zouden hebben plaatsgevonden. Maar na zoveel jaren en zoveel gebeurtenissen later meen ik met steeds meer aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid te kunnen stellen dat ik bijvoorbeeld veel minder in situaties verzeild zou zijn geraakt waarin sprake is van door mij ervaren machtsmisbruik, waar ik zelf in verstrikt geraakt ben. Door mijn ervaringen heb ik niet eens een zesde, maar een zesde én zevende zintuig ontwikkeld voor foute machtsverhoudingen waarin gemanipuleerd en gekonkelefoezd wordt. Maar telkens opnieuw raakt het mijn litteken en word ik er onderdeel van. In het begin toen ik merkte dat ik slecht tegen in mijn ogen foute machtsstructuren kon en me er heftig tegen verzette kwam dat 'omdat ik jong was' De wilde haren, de hormonen speelden op. Dat ik er soms letterlijk ziek en overspannen van werd, kwam omdat ik het me te veel aantrok. Daar zou ik wel overheen groeien. Nooit heb ik de link gelegd tussen mijn verzet tegen mensen waarvan ik vond dat ze hun positie misbruikten en mijn eigen onverwerkte gebeurtenissen. Ook later kon ik de link niet leggen. Natuurlijk waren er vreemde dingen gebeurd, maar dat was vroeger en op een dag moest je dat achter je laten, dan werd je volwassen. Alle therapieën die ik heb gevolgd ten spijt, steeds was het resultaat dat ik in een werkring ontslag nam of dat mijn contract niet verlengd werd of dat ik met wederzijds goedvinden ontslagen werd. Elke keer na zo'n situatie was het voor mij ook een bevrijding dat ik niet meer behoefde na te denken over hoe ik me hierin op moest stellen. In de aanloop er naar toe voelde ik mezelf eenzaam, niet begrepen, zag ik mezelf op een steen in het midden van de woestijn zitten, mijn richtingsgevoel kwijt, niet wetend waar ik het moest zoeken. Na de ontknoping was er naast de bevrijding ook weer energie om de volgende fase in mijn leven in te gaan. Niet willen opgeven. Gaandeweg in mijn leven is ook het besef gegroeid dat ik dingen kan. Dan zag ik mezelf op een ijsschots staan en sprong ik over op de volgende die langs dreef, totdat die ook weer te heet onder mijn voeten werd. Zo leef en overleef ik.

Uiteraard had het verstrikt raken in mijzelf gevolgen voor mijn relaties. Ondanks het feit dat ik telkens sterke vrouwen in mijn nabijheid had, zijn 2 relaties mede stukgelopen door mijn onhandelbaarheid, onredelijkheid die ik ten laatste ook in mijn relaties binnenbracht. Tijdens de laatste relatie is mijn moeder overleden, vlak na de beëindiging ervan mijn vader. Het voelde als een bevrijding. Niet meer hoeven nadenken of ik het gebeurde nog met hen wilde delen. Hoewel ik wist dat ze er niet voor openstonden, op het laatst heb ik nog een poging gewaagd die periode met mijn vader te bespreken,



was er altijd de hoop op de erkenning door mijn ouders dat zij in die periode steken hebben laten vallen. Na hun dood hoefde en kon het niet meer. Nu kan ik frank en vrij mijn leven leiden.

Wat ik vaak van mensen uit mijn omgeving hoor, is dat ze mij een krachtig persoon vinden, die elke keer wel weer een oplossing uit de hoge hoed tovert. Zelf ervaar ik dat nog niet zo, als het gaat om het krachtig zijn althans. Misschien dat ik er in dit leven nog in zal slagen zélf het gevoel te hebben dat ik krachtig ben.

Tot slot een tekst die ik graag zelf had willen kunnen schrijven, van Frank Boeijen is en waarin ik mezelf heel erg herken.

Door de sneeuw de regen door de wind

En door het vuur het water door de storm

Ik zal op zoek zijn

Door de woestijn de zee door de rivier

En door het dal langs de afgrond over de berg

Ik zal op zoek zijn

Door de woede door de verwondering

Door het succes de mislukking door de schaamte

Ik zal op zoek zijn

Door het verlies het verdriet de overwinning

Door het donker naar het licht naar het eind

Ik zal op zoek zijn

Door de massa door de eenzaamheid door het gevoel dat ik bezit

Ik raak het niet kwijt

Ik zal op zoek zijn

7 januari 2012

Wil Louwers



Bussy/Anost Frankrijk

info@genieteninfrankrijk.nl